
Черен Петър

МОНОПЕСА

Александър Мануилов,
с фрагменти от **Артюр Рембо**

София, 2012 г.

Д-добър вечер, д-дами и господа.
Аз съм от Мездра. От махалата.
А Мездра е южен град на брега на река Искър.
И е много... Там е много... Градът е много...
важен ж.п. възел.
И много... влакове минават оттам.
Има влакове за Лондон, за Москва, за Париж, за Ню Йорк...
еех.
Та взех един влак аз и дойдех тука, щото повече не можех да
издържам вече.

Искам да ти казвам, то цялото семейство работи в „Чистота“.
Викат ни мръсни цигани, пък ние им чистиме града.
Тате и вуйчо и брат ми малкия и по-малкия и Хасен и Нури –
нощно време на камиона. А мама и трите сестри и леля ми даже
метат улиците сутрин към дванайсе часа. Само баба – нали е
тартор на рода – не работи и ходи да гледа на ръка и разваля
магии.
Ама аз у „Чистота“ не искам да работя. Защото чистотата много
мирише. Пък на ръка не мога да работя – щото баба не казва
как. Аз мене, такова, д-дами и господа, аз ми се занимава с
театър.
Искам да мога красив да ставам. Култура да съм. Аз на сцената
искам да се показвам. И го вземах влака и – страх не страх –
у София дойдех.

Щото в Мездра не ме разбират. Като река да казвам на махлата,
на сърцето какво ми е, какво ми е на душата – хич никой не ще
да чува.

Един ден на тате му говоря:
„Тате, аз такова ... с театър искам да се занимавам“.
Тоя вика и се провиква към куфнята разбираш ли:
„Айше – вика – Айше, маа – ела го виж тоя мискинин иска нещо,
не му разбирам.“
Тя мама не се вика Айше, ама аз така ви го разказвам – да ме
разберете по-добре.
И идва мама и като ѝ казвам, че аз, нали, театърът ме влече и
тя като ревна, ма като ревна:
„Леле, мале, какво ни дойде на главата.“
И пита: „Сигурно ли е?“
Ами – да.
„Откога е така?“
Ми от мънечък още.
„Леле – вика – леле, как от мънечък бе, кой те излъга?“
И казвам ѝ – абе никой, бе, мамо, аз такова – вътрешно
влечение.
Цъка с език, бърше сълзи, тухка се.
„Нищо ти си си мой, аз си те разбирам, ама само дето мислехме
с баща ти да те жениме вече, а ти сега разправяш – жени не
харесваш.“
Ама как бе, мамо, жени да не харесвам?
„Е какво ми говориш за вътрешно влечение, за глупости, бе,
синко тогава?“

Ама то е към театъра...

„Е нали и аз това ти казвам – щом е театъра, значи жени не харесваш.“

Абе, викам, не е така.

„Е, как да не е така, бе момче, коя ще те земе сега, като разбере за театъра, бе, улав ли си. Пари ли има у театъра?“
Не.

„Е?“

Ами...

„Ами, ами!“ – и пак ревна:

„Добре, ти си знаеш, аз на никого няма да обаждам, ти ходи, върши каквото знаеш, аз ша кажа, че жици крадеш по София и си много добре. Пък като ти писне театъра ела си тука, все ще измислим нещо. Може и у „Чистота“ да почнеш, да се наредиш и ти като хората.“

И отивам аз в София ... такъв уникален... Глас – като гръмоотвод! Силен, дълбок! Заземява! Кожа като кадифе – коприна направо, чудно ще стои на сцена, на екран.

Да, бе, да!

Ще отида в София и те като ме видят черен и напращял от енергия и ще ми кажат: „Ама елате, моля ви се, тука да играете каквато роля си поискате, че то в театъра не остана вече свежа кръв...“

Отивам в НАТФИЗ, на кандидатстудентския, чакам долу на фойето. И един професор с брада, като ме видя, вика: „Момче, я, ела, точно ти ми трябваш!“ И ми просветна – ето почна се, казвам си, разпознаха таланта в мене, какви мъдри хора има по университетите. Гледам, опитвам се да надникна в очите на професора – те блестят, светкат направо. И си казвам – ето това е – забелязал ме е. Знае какво мога. Сега ще видят за какво съм се родил.

Качихме се на първия етаж – а той:

„Ей тука има един стар балатум – да го изнесеш, пък вземи го, носи го където искаш.“

„Още е хубав – вика – балатума. Може да се ползва.“

И като ми прималя.

Аз отивам на сцена да играя, а те ме взимат за мръсен циганин, дето стари вещи събира по кофите.

И му блестят очите на брадатия плешивец – кой знае какво добро си мисли, че ми прави.

Добреее!

Като влезнах след това на изпита, професорът опули ей такива очи – като яйца на очи:

„Ти какво правиш тука, бе?“

Ами на изпит идвам, ето ме тука в списъка.

И си тиквам пръста в листа пред него.

Аз съм на ред.

„Ама защо с балатума идваш?“

Ами нали каза, че мога да го нося, където си искам?

Засрами се професорът много.

Тръгват да ме изпитват,

аз – монолог за балатума

„Какъв монолог за балатума, бе?
На кой автор е това?“

А, наш цигански, Хасен Алимов.

„Има ли такъв?“

Че как викам, господин академик, да няма?

„Ами той не е в конспекта.“

Ами не е в конспекта, защото в кон-спекта има само бели автори, има сегрегация, му обяснявам.

Те като чува за сегрегация, изтръпнаха, сигурно защото са си помислили, че мога и за димискринация нещо да кажа, посбутаха се нещо и викат – давай монолога за балатума.

Монолог за Балатума (очевидно в момента го съчинява)

Сутрин обичам да летя...
Да плувам в океани
... на балатума.

Цветните полета, свободата,
Цигулките на вечерния здрач...
Балатум...
ще станат най-накрая.
Няма как.

Малки циганета са приседнали и пушат.
Махалата тихо дреме
В предпразничния мрак...

Балатум..
...ще си купят те,
да покрива подовете
и да ги пази от пропадане.

Thank you. Thank you.

(покланя се на всички посоки разперил ръце и усмихнат до уши)

Оставям балатума на сцената и запявам песен:

(песен и танц)

И взеха ме, бе! Взеха ме. „Той, казва, всичките кръгове на един ги покри.“ Професорът така казва.

И останах в София. В студентски град.
Прекрасна стая със балатум.

(танцувална стъпка)

Уча, чета, пет кила книги. Ама нищо не ми влиза в главата. То не е като Враца дете са останали пет гарги и трима човека и половина и всичките са ти роднини.

Тука, братче, пълно! Пълно! Изпълва те. На четвъртия етаж в НАТФИЗ – лято – прозорците отворени, а отдолу по улицата минават едни жени, ама жени ти казвам. Така ме блъсват в носа тия аромати, че не мога да си събера мозъка. На четвъртия етаж и пак ги усещам.

В НАТФИЗ вече взеха да ми се подиграват – сигурно си мислят – не стига, че е черен като смъртта, ами е и куха лейка.

Гледам долу на ресторанта – една сервитьорка с аромат.

И се влюбвам.

И отива и я гледам. И тя ме гледа и пита: „Какво ще обичате?“
– Ами тебе ще те обичам.

...

И ми изгониха.–

Не ме харесва демек.

Отивам в магазина да си купувам.

И на касата – една касиерка с аромат.

И се влюбвам.

И тоя път си викам – нищо няма да казвам, само ще я гледам.

(прави муцки и целуфки)

И тя като ме видя и ме изгониха.

Не ме харесва значи.

Качвам се в трамвая, то блъсканица. Жени.

И в тая блъсканица, разбирам, че съм се влюбил.

И жената пред мене разбира, ама не ме разбира добре.

И като се обърна и ми отвъртя един шамар...

Не ме харесва значи.

–Добър ден, аз искам една кока-кола – на един клек шоп това.

А зад мене пет момчета с бръснати глави. „Ей кюнец, нещо много искаш, а!“ „Сола-та българска напитка ли е?“ „Мангал гаден, американски боклуци ще ми купува тука!“ „Ти ли ще предреждаш българите, бе, гад!“

И ги набих. Като кучета ги набих.

Тогава станах кубинец.

(Танц – салса.)

От Куба. Ама родителите ми, мило, избягали докато съм бил осте малък. С гумена лодка.

Оле. Ей така – стъпвас с тоя крак, после с другия – сега малко насад.

И сега живеят в Америка. Американец съм, да. Къде живеят, ами в едно малко граденце, близо до Монтана. Да, близо до границата със щата Монтана. Не било ли студено в Монтана? Ами студено е – северен щат, ама аз съм с топла кръв, южна.

Сега малко разтърсваме тялото. Мусика. Мусика. Усеца мусика?

А пък и ние там имаме много хубава изоляция на къщите. Един матриал, такъв като гума, ама е по-инакъв. Топли, хубави къщи. А защо съм дошъл в България? Ами минах, видях жените и реших да остана. Всички жени ли харесвам? Не бе, мило – няма друго такова слъннице като тебе. Ми да. М. М. м. Мццммммхмр.
(страстни целувки)

Прекрасна жена, лудо се влюбих.
Вече почнах да мога и да чета даже.
Чехов четох, Достоевски четох, Шилер четох, Шекспир четох,
Алън Гинсбърг четох. Всички, всичко.
Ама са ми криви зъбите.

Веднъж докато се целуваме с любовта на живота ми:

„Ох“ – вика.

Какво има, какво става, слънце? Аморе мио. Касабланка моя.

„Ами ухапа ме.“

Ще го схрускам направо моето съкровисте.

„Я, дай да видя... дай... отвори уста. Отвори уста... Стисни зъби сега. Даа. Ми на тебе са ти криви зъбите.“

И онемях... Ами това е сигурно щото допреди да те срещна много съм стискал зъби.

А тя ми отвърща – „Ето сега трябва да престанеш да се стискаш и да си сложиш шини.“

Тъпо не-тъпо, отивам на зъболекар.

Добър ден, казвам. А зъболекарят казва: „Две хиляди лева.“

И пак онемях.

Обаждам се на мама.

Мамо викам, криви са ми зъбите.

„Как ще са ти криви зъбите, бе, синко?“

Ами така казвам – криви са, не ме пускат на сцената. Не ми дават да играя. Има как да се оправи, шини трябва да ми сложат, ама искат две хиляди лева.

„Изденици – вика – чумата да ги тръшне дано! Те ще ми кажат, че сина ми има криви зъби!“

И ми тръшва телефона.

Е, това е! – си мисля. Край с кариерата.

След две седмици майка ми ми праща две хиляди лева.

Извадили златните зъби на баща ми, попродали туй-онуй и пращат.

Голямо е циганското сърце, може да е черно, ама е голямо.
Като е за песни и танци – дават. Щото баща ми не знае нищо за театъра, та майка ми му казала, че съм певец, танцьор.

И аз грейвам с най-хубавите шини.

А на следващия ден – съвсем неочаквано –
като пари в циганска къща –
за първи път някой в НАТФИЗ ме кани да играя в дипломен
спектакъл. Досега все едно, че съм бил невидим. Никой за нищо
не ме е викал.

Отело, разбира се. Явно трябва да се примиря, че все чернилки
ще искат да играя.

Ама като ме видяха на сцената как се усмихвам и, че направо
ми проблясва усмивката, режисьорката ме дръпна настрани:

„Ти какво имаш в устата си?“

Шини.

„Махни ги.“

Е, ама са ми криви зъбите.

„Нищо, за Отело върви.“

Ама...докторът каза да не ги махам.

„Няма „ама“ – или шините или представлението!“

Абе, я майната ти на представлението, няма да ми казваш какво
да си махам и слагам в устата, за да не ти кажа ти какво да
си сложиш!

(пауза)

И после вече никой не искаше да ме погледне в театъра.

И най-малката роля не ми даваха.

И то дори в учебен театър.

Вече наистина започнах да се усещам невидим. По едно време си
мислех, че, ако се кача на сцената, където другите играят, и
почна да им подхвърлям ябълки, пак никой няма да ме забележи.
Че и ябълките няма да паднат изобщо на сцената
– ей така ще останат във въздуха –

– зелени и кръгли –

и после ще се изпарят от само себе си.

Трябваше май да се пробвам да продам експеримента на някой
физик – да кажа, че съм открил антигравитацията.

Ама де да знам дали и физикът ще ме забележи.

Онази жена, дето ми сложи шини, после ми сложи и рога.

И ме напусна.

И тогава не само, че ги прочетох, ами разбрах и Достоевски и
Гинсбърг, и Чехов...

И ... се озовах на онова място... в онова състояние... Бях
толкова зле, че хората, с които се разминавах сутрин по
улиците, може би не ме виждаха.

- - -

(интоксигиран, мистичен, висш пилотаж:)

За мене.

Историята на една от моите лудости.

...

Приучих се към простата халюцинация.

Съвсем ясно виждах джамия – на мястото на някоя фабрика;
училище за барабанчици, построено от ангели – на мястото на НДК;
каляски по небесните пътища, когато минават самолети;
бляскава бална зала – на дъното на Панчерево.

Чудовища, мистерии!

Заглавие от жълт вестник изпречваше ужаси пред мен.

Накрая реших, че безпорядъкът на моята душа е свещен. Аз
бях безделник, повален от тежка треска.

Характерът ми ставаше все по-злъчен.

Казвах сбогом на тоя свят във вид на романи.

Влачех се по вонящите улички и, притворил очи, се подлагах
на слънцето – бога на огъня.

И най-после – о, щастие, о, разум! – аз отделих лазура от
небето и видях, че то е черно.

И заживях: искра от природната светлина.

От радост лицето ми ставаше шутовско и объркано до
невъзможност:

Бях се превърнал сам в спектакъл, в сцена.

Виждах, че всички същества са под фаталния знак на
щастиято:

действието не е животът, а начин да се пилее някаква сила.

И раздражение.

Моралът е слабостта на нашия мозък.

На всяко създание – мислех си – му подхождат още няколко
други живота.

Този господин не знае какво прави. Той е ангел. Това
семејство е кучешко котило.

Пред няколко души аз успях да разговарям на глас с един
миг от предишните ми животи.

И тъй – аз обичах една свиня.

(осъзнаване – пауза)

- - -

Ама после се оправих – ей така внезапно, без да знам как.
Събуждам се един ден и всичко това си е отишло.

Обикновено съм такъв на ръст, като сега, но тоя точно ден се
събудих с пет сантиметра по-висок.

Край. Няма повече да се самосъжалявам.

Ще бъда в театъра. Ще играя. Няма как да ме спрат...

Почнах да въртя телефони, да пращам мейли.

И те почнаха да не ми отговарят. Така почнаха.

Не съществуваш, ето това е. Ако ти отговорят с „не“, това означава, че поне са те видели, но ако не ти отговорят изобщо – тогава значи просто те няма. Почнах да се явявам на кастинги.

- - -

Добър ден.

„Добър ден, вие от поддръжката ли сте?“

Не аз съм за кастинга.

„А вие какво си представяте, че е кастингът?“

Ами, едва ли е нещо за ядене.

- - -

Добър ден!

„Ама, моля ви се, изведете ги тия хора от тука, кастинг правиме. Така няма да свършим до довечера, като влиза всеки тука. Охраната!“

- - -

Добър ден!

„Даааа!“

Идвам за ролята.

„Ролята?“

Да кажа ли текста?

„Тееекста. Брааво, брааво, това е много интересно, дааа, кажете тееекста.“

Казвам текста.

„Брааво, брааво! Благодаря ви много. Ние ще ви се обадим.“
Ама вие не сте ми записали теле...

„Брааво, брааво!“

- - -

С този, последния, после се засякохме случайно преди едно представление, дръпна ме настрана и каза, че имам много „интересен натюрел“, но трябвало да ме види в „извън театрален коонтекст“.

Ооу, казвам. Такаа ли? Аз пък в извънтеатрален коонтекст ще те постуупам маалко.

А той: „Стига, бе. Не не – не мога така.

Не мога такива неща да правя, не, не.“

- - -

Добър ден!

„Амчи, добър да е.“

Аз идвам за обявата.

„Коя обява?“

За сладоледа.

„Ама ти знаеш ли как се работи с машината?“
Натискаш една ръчка и тя пуска сладолед. И продаваш.
„Една ръчка. Добре. Досега какво си правил?“
Учил съм В НАТФИЗ.
„А защо сега искаш да продаваш сладолед?“
Ами закъсах го с парите.
„Вишо значи имаш?“
Имам, да.
„Е, с тва вишо как сега ще го наливаш сладоледа? Не става.
Ц.“

- - -

Добър ден! Аз съм Петър – имам насрочено интервю.
„Да, заповядайте, носите ли мотивационно писмо?“
Ама, нали става въпрос да почиствам офиса два пъти седмично?
„В общи линии това е длъжностната характеристика, да.
Донесохте ли мотивационно писмо?“
Не. Не.
„Много съжалявам – значи прекратяваме интервюто.“
Ама как...
„Благодарим ви много за проявения интерес. Не се колебайте да
кандидатствате отново за други позиции, които обявим.“

- - -

Да бе, няма да се колебая. Как да не се колебая? Няма. Ето –
няма да се колебая. Майната ви на лъскавите задници.
Никога няма да имам ръка.
Никога няма да имам ръка, която работи.
Никога няма да имам ръка, която да напише писмо на такива
като вас.

Реших го, никакъв сладолед, никакво чистене на офиси.

- - -

(може да слезе при хората от публиката)

Бате, бате, дай некоя стотинка... че съм закъсал.
Може ли двайсет стотинки, извинете, да ми помогнете.
Ще ми дадете ли некоя лев?
Моля.
Моля ви.
Некой лев.
Некоя стотинка.
Моля.

Не ме отминавай бе, батее!
А, жив и здрав да си! Дълъг живот ти пожелавам и три хубави
булки! От здраве и късмет да се не отървеш!

- - -

И тогава как ми потръгна от един момент нататък – джип си купих.

Да бе. От джипа слизам и тука така дойдох. Ей на.

А? Как така ли?

Ами дадох ми левче, пуснах тото и спечелих. А печалбата малка – викам си – със и без нея – все тая.

По-добре да играя на едро.

Отивам в едно казино. Взел съм на заем от едни сценографи лъскав костюм, че да не ме изхвърлят от казиното.

Вадя лек арабски акцент за повече тежест.

Играя, залагам по една система, печеля, печеля, малко поиграх на ротативки, и на Black Jack – и там ми върза. После пак се връщам на рулетката и такава сума забърсах, че заедно с нея вървеше и една индийка – с точка ей тука.

Качваме се горе в хотела, тя се съблича, аз слагам пачките на масата, после тръгвам към нея, наплюнчвам пръст, посягам към нея, махам ѝ точката от челото и знаеш ли какво става ... цветен телевизор спечелих. Ей!

Добре де, добре сега. Няма да ви казвам как се оправих – да не ми вземете хляба.

- - -

Докато просех на улицата наблюдавах хората.

Не бях ял от няколко дни. Вече не усещах и глад. Имах чувството, че тежа колкото захарен памук. Без клечката. Колко щеше да е хубаво да има сега един панаир, където да продават захарни памуци.

Не ми минаваше наум да открадна. Е, минаваше ми. Но не – не исках, някак си знаех, че не трябва да се бъркам на съдбата. Исках да видя какво ще стане, ако ей така се обърна по гръб и се отпусна по течението на нещата. Няма да направлявам нищо. Няма да искам много, няма да губя трезвост. Ще гледам лицата.

Изморени очи. Смях. Трапчинки най-различни.

Закачливи подмятания. Тук – забързани костюми с вратовръзки, там – много парфюм на токчета.

Една баба едва-едва ходи. Ще ѝ трябва тридесет минути да отиде да си купи хляб, няма кой да ѝ помогне. И едни облаци преди залеза, като са се опнали зад сградите, направо те бодва тука под лъжичката.

Тревожен вятър е излязъл, страшна работа.

За миг само си се представям извън себе си, виждам животите на хората, ама отвътре. Разбирам ги.

Знам, че тая жена дете сега минава, няма да ми пусне монетка, понеже си мисли, че съм наркоман, или ще пропия каквото ми даде. Мисли си за сина си, как ще му купи костюм за абитуриентския бал.

Едно младо момче върви отсреща, не е синът ѝ, в джоба му пакет цигари, а виждам, че в главата му в момента има само порно сцени.

По-надолу: възрастен господин в старо джинсово сако е тръгнал на разходка в квартала – ведро му е и се радва, че ще се срещне с приятели след малко, а също и дето не му се налага да използва компютър – че то внукът му направо пощръклява от тия компютърни игри по цял ден.

Невзрачна миниатюрна жена на повече от 50 успява да пробяга покрай мене и да ми пусне монета – и си мисли „Боже, това момче май не е от тия фалшивите“.

Отсреща една мадама на високи токчета крепи скъпата си чанта, гривните, нагласената фризура и огромните слънчеви очила като се интересува единствено от това да изглежда незаинтересована. Към всичко наоколо. И отегчена. Няма никакъв начин дори с крайчеца на окото си да те забележи, което вече си беше малко преднамерено.

И тогава мина една режисьорка с колелото си, познавахме се от НАТФИЗ. С още момичешко излъчване. Първата ѝ мисъл беше дали не разучавам някоя роля на клошар тука на тротоара, но после загря. Някак си беше ѝ неловко да ме попита работя ли нещо в театъра, а ѝ беше още по-неловко да ме попита какво правя сега в момента – то си беше очевидно, че просех.

Помисли си го, но ѝ стана неудобно да ми даде пари. Каза ми:

„Хайде ела да прием кафе, имам едно предложение за тебе.“

Използва думата „кафе“, а всъщност ми купи две банички и боза, аз бях станал толкова лек и прозрачен, че изобщо не можех да се съпротивлявам, отведе ме до баничарницата като балонче на връвчица. Но, когато стигнах до средата на първата баничка, вече знаех, че ако изям и двете, ще преям.

Тя ми предложи роля.

Аз ѝ предложих втората баничка.

И двамата приехме.

- - -

Малка роля, обаче във важен спектакъл и на важно място. Страшен шанс. Буквално страшен. Ако го изпусна, ако нещо не съм на ниво, както не съм играл известно време – това е краят. После – улицата ме зове завинаги.

Тръгвам аз да си правя първите реплики, режисьорката ме стрелка с един поглед. „Опаа!“ си викам – нещо не съм в час. Мина криво-ляво репетицията, отивам вкъщи и почвам като щур да търся верния тон – така да го кажа, че да е ясно, че ролята е за мен, да не вземе, както сега ми е гласувала доверие, изведнъж да ме смени. Цяла нощ.

На сутринта – огромни синини под очите, подпухнал, наежен, но – избръснат и с бяла риза.

И го излях – просто се лееше, лицата на всичките – грейнали. Направо ги заразах, че даже видяха и по нещо ново в ролите си. Режисьорката не престана да се усмихва целия ден.

Обадих се на майка ми да ѝ кажа къде ще играя – да знае, че не всичките ѝ синове са по чистотата.
Зарадва се, зарадва се, зарадва се, че чак се разплака.
Плака много дълго, аз се смея и плача и после вече разбирам, че нещо не е както трябва. Питам я каквмо има, тя не ми казва. Вика, че плаче от радост, ама мене вече нещо ме боде тука.

- Какво става, мамо? Какво става?!
- Татко ти го приеха в болница.
- Какво му е?
- Не им разбирам на докторите, ама не е добре.
- Идвам.
- Никъде няма да ходиш, ще седиш там да си играеш на театъра, чуваш ли!
- Идвам!
- Той татко ти няма да разбере и да дойдеш! Чуваш ли! Ще си играеш там! Ще играеш!... Не ти трябва по погребения да ходиш.
- Какви погребене...
- Други ден е погребението, сине, други ден...

*(пуска слушалката,
като в транс е,
пауза,
тихичко запява детска приспивна песничка)*

Черен Петър, маме
спи ми, сине, спи
бели да са дните
черно да се мане
спи ми, чедо, спи.

Черен Петър, маме
спи ми, сине, спи
бели да са дните
черно да се мане
спи ми, чедо, спи.

(пауза)

А тоя същия други ден трябваше да е премиерата.

Учат ни, че дори да умираш, трябва да продължиш да играеш.
Играй! Играй! Иначе сме загубени!

Има случаи, в които всичко изстива.

Елементарните частици замръзват и можеш да гледаш през тях... Само пустота.

Погребение или представление?

Имаше едни десет минути, в които се колебах, двете думи се връзаха в паметта ми.

После беше ясно.

На погребението обаче се чувствах като че ли представяме нещо.

Даже на няколко пъти го нарекох „представлението“ вместо „погребението“.

„Готови ли сме с всичко за представлението?“

„Попа за представлението кога идва?“

Изобразяваме скръб и печал, играем прекрасно.

Трънните около гробищата ни ръкопляскат безспирно.

Много сме добри, но много, много дълбоко в себе си, знаем, че пиесата е пълен shit.

Много дълбоко, неразчленимо дълбоко в себе си, аз знам, че не е възможно всичко да завърши толкова тъпо.

Сещам се за първия път, когато като дете чух думата „смърт“.

Не се уплаших, не я разбрах, не ѝ повярвах. Помислих си, и то не за първи път, че възрастните, за разлика от децата, си измислят много тъпи неща, с които да си играят.

„Новопредставилият се Асен“ - нарече попът баща ми.

Като детенце в небесните селения.

Моментът, в който баща ми е по-мъничък от мене.

Може би сега си има небесна кофичка и небесна лопатка.

И душата му, босичка, тича по вселенския пясък.

Дано дядо ми се сети да му ушие обувчици.

А аз съм сам и непеносимо голям.

За три дни ми опада косата.

(маха си шапката)

Режисьорката беше отложила премиерата, а аз трябваше да ѝ се обадя, да ѝ кажа, че си отлагам живота на артист.

За някой друг живот.

Това е. Най-големият син съм, имам братя и сестричета на по четири-пет години, трябва да остана във Мездра, да започна нещо сигурно - вероятно в „Чистота“-та.

Опитах се да се обадя, докато съм сам, но в нашата къща никога не можеш да останеш сам.

Стар телефон със шайба в едната стая.

Майка ми ме е чула от кухнята как набирам, после как заеквам и още преди да съм казал, това което имах да казвам, дойде, взе ми слушалката и затвори.

„Всичко съм измислила. Аз отивам в Италия да гледам малки деца. Ще има пари за всички и на тебе ще ти пращам. Трябва да се върнеш у Софията, вика. Лили и Хасен са големи вече, те ще се грижат за другите тука. Ти трябва да продължиш.“

Няма „ама!“ Чуваш ли! Аз командвам сега тука! Ако се не върнеш на театъра, никога няма да ти проговоря повече!”

Вдига слушалката и ми я подава: „Обади се на момичето и казвай, че си идваш утре!“ „И хапни нещо, че ребрата ти се броят!“

(държи напред една телефонна слушалка)

„Обади се!“

(пауза)

- Идвам! Утре идвам!

(пауза)

Това е то. Изкуството иска жертви.
Просто има хора, които не подозират, че ще му станат жертва.

Благодаря ти мамо, благодаря ти, че съм тук.

(запява нещо тихо и нежно, после песента прераства във весело, ритмично и жизнено тяло)

-КРАЙ-